



Kövér László

Gyurcsányék ámokfutásáról
és a kormányváltás esélyeiről

NEM VÁRHA TUNK 2010-IG

Somfia Sándor

Hónapok óta fokozódik az elégedetlenség, a kormány, a kormányfő és a kormányzó pártok megítélése, hitele mélyponton van, ráadásul már nincs annyi pénz sem, hogy az elveszített támogatást vissza lehessen vásárolni. Minden perc, amit Gyurcsány Ferenc és tetteistársai kormányon töltenek, az veszteség az országnak – mondta a Demokratának Kövér László, a Fidesz választmányi elnöke.

– Az elmúlt hetekben többször is azt nyilatkozta, akárhogy is gáncsoskodik az Országos Választási Bizottság, a népszavazást meg lehet majd tartani. Miért ilyen biztos ebben?

– A magyar alkotmányos rend ismerete mondatja ezt velem. Az elmúlt tizenhét esztendőben még minden olyan népszavazást meg lehetett tartani, amellyel kapcsolatban

az Alkotmánybíróság azt mondta, nincs jogi akadály annak, hogy az adott kérdésben kikérjék az emberek véleményét.

– De az elmúlt hetekben mégis csak az volt a látszat, hogy egy végeláthatatlan harc vette kezdetét. A Fidesz bizonyos kérdéseit elutasította az OVB, önök az Alkotmánybírósághoz fordultak, amely új eljárásra kötelezte a választási bizottságot. Az OVB az

tán megint elutasította a kérdéseket... Mi következik ezután?

– Visszakerülnek ezek a kérdések az Alkotmánybíróság elé. Annyi pontosítást azért tennék, hogy bár tartalmilag valóban ugyanazok a kérdések, a Fidesz azonban – pontosan az Alkotmánybíróság véleményét figyelembe véve – átfogalmazta ezeket. Az OVB viszont az Alkotmánybíróság döntését figyelmen kívül hagyva ugyanazokkal az érvekkel utasította el ezeket az átfogalmazott kérdéseket, mint az első alkalommal.

– Van már kész menetrendjük?

– Nem vállalkoznék ilyen időrend felállítására, annál is inkább, mert az Alkotmánybíróság számára nincsenek szoros határidők lefektetve a törvényben, csak a pártok számára szabott, hogy az OVB döntésétől számítva mennyi időn belül kell megkezdeni, illetve befejezni az aláírásgyűjtést. Az Országos Választási Bizottság szándéka nyilvánvalóan az, hogy ha lesz is népszavazás valamennyi kérdésben, akkor ne lehessen ezeket egy csomagban feltenni, csak szétszabdalva. Ez több okból is jó lenne számukra. Egyrészt politikai ellenfeleink újra és újra elcsúszhatják azt a demagóg mondatot, hogy a népszavazás milyen sok pénzbe kerül, másrészt pedig a második, harmadik népszavazáson természetesen kevesebben vennének részt, mint ha egy alkalommal valamennyi kérdésre lehetne válaszolni. Persze nekünk is megvan a elképzeléseink arról, hogy ezt miképpen próbáljuk meg kivédeni, hogyan próbáljuk lezárni az OVB ízléstelen és törvénytelen játékát. Erről azonban egyelőre nem szeretnék beszélni, mert nem akarom megtenni azt a szívességet, hogy ellenfeleink már előre értesüljenek a terveinkről.

– Tegyük fel, hogy túl vagyunk ezen a jogi hercehurcán és sor kerül a népszavazásra. Mi lesz akkor, ha a Fidesz által várt eredmény születik? Tényleg azt gondolják, hogy a kormány önként lemond?

– A legfrissebb felmérések szerint, a megkérdezettek 42 százaléka biztosra ígéri a részvételt a népszavazáson, s a nagy többségük valóban elutasítja Gyurcsányék reformjait. Természetesen ez csak politikai jóslat, meglátjuk, mi lesz az eredmények kihirdetésének napján. Mindenesetre sokkal több reményt fűzök ennek a népszavazásnak a sikeréhez, mint a 2004. december ötödikeihez, s ne felejtjük el, a kórházak magánosításával kapcsolatos kérdés eredményessége már akkor is hajszálon múlt csupán. Azt gondolom, hogy a kormány hitellessége egyre csökken, az emberek életkörülményei is folyamatosan romlanak, nem hiszem, hogy gyökeres változás következne be a reformnak nevezett pénzbehaj-

tás megítélése kapcsán. Tehát jó esély van arra, hogy a társadalom nemet mond ezeken az intézkedésekre.

– **És a nehéz kérdés: mi lesz azután?**

– Akkor szabad a pálya. Amit egy párt megtehetett, hogy egy illegitim módon kormányzó koalíciót jobb belátásra bírjunk, azt megtettük, következhettek a parlamenten kívüli alkotmányos eszközök. Hangsúlyozom, hogy alkotmányos eszközökről beszélünk, mert vannak ilyenek – a gyülekezési jog és a sztrájkjog például ilyen –, de ezekhez is a társadalom többségének a támogatása kell. Nem hiszem, hogy egy közel két évtizedes demokráciában, az Európai Unió egyik tagországában egy kormány megteheti, hogy a választók akaratát semmibe véve diktatúrát tartson fenn.

– **A történéseket látva egyre többen mondják mégis azt, hogy az elégedetlenség dacára kihúzza ezt a ciklust is a koalíció.**

– Tény, hogy minden nappal egyre közelebb kerülünk ehhez, de anélkül, hogy racionális érvekkel alá tudnám támasztani a véleményemet, mégis azt mondom, sokkal bizakodóbb vagyok, mint 2002 után. Akkor magam is hajlottam arra, hogy kitölti a ciklust az a kormány, most korántsem vagyok biztos ebben. Az őszi beszéd óta pedig pláne nem. Hónapok óta fokozódik az elégedetlenség, a kormány, a kormányfő és a kormányzó pártok megítélése, hitele mélyponton van, ráadásul már nincs annyi pénz sem, hogy az elveszített támogatást vissza lehessen vásárolni. Minden perc, amit Gyurcsány Ferenc és tettestársai kormányon töltenek, az veszteség az országnak. Tragédia. Nincs építőmunka, csak rombolás, anyagi és morális értelemben egyaránt. Három év sok idő ahhoz, hogy ami most még jól működik, azt tönkre lehessen tenni. A magam részéről azt gondolom, nem szabad várni 2010-ig a kormányváltással, s mondom még egyszer, reális esélyt látok arra, hogy a kabinet alkotmányos eszközökkel elmozdítható.

– **A népszavazás kiharcolásáig sem áll meg az élet, a Fidesz például május 19–20-án tisztújító kongresszust tart. A balliberális média hónapokig cikkezett a múlt év végén és ez év elején az állítólagos belső ellentétéről, most mintha elcsendesültek volna ezek a hangok.**

– Azért csendesültek el, mert nincsenek ellentétek. Ezek a cikkek az ő vágyaikat tükrözték, az a valóságot. Orbán Viktor újráválasztását senki sem kérdőjelezte meg, mert azzal a politikai stratégiával, amit az elnök úr folytat 2002 óta, alapjában véve mindenki egyetért. Ezért – jelen állás szerint – nem is indul rajta kívül senki az elnöki posztért, s a négy alelnöki posztra is öten pályáznak, ami szintén azt mutatja,

hogy nincsenek olyan csoportok a Szövetségben belül, amelyek más irányt akarnának szabni a párt politikájának.

– **A négy jelenlegi alelnökön, Pelczné Gáll Ildikón, Pokorni Zoltánon, Schmitt Pálon és Varga Mihályon kívül Kósa Lajos indul a posztért?**

– Igen, ezt most már hivatalosan is meg tudom erősíteni, a Hajdú-Bihar megyei választmánytól ő is kapott jelölést. Elvben még lehetnek új jelöltek, akár a kongresszuson is bejelentheti valaki az indulását, és megfelelő számú küldött támogatása esetén bekerülhet a nevére a kalapba, de azt tartom a leginkább valószínűnek, hogy egy elnökjelölt és öt alelnökjelölt lesz.

– **„Ennek az évnek az a feladata, hogy alternatívát, programot és kormányzóképeséget mutassunk fel” – mondta a közelmúltban az egyik alelnök, Pokorni Zoltán, és hasonló kijelentést többen is tettek már a Fideszrel kapcsolatban. Magyarul, tiltakozni kell, de az is fontos, hogy látható legyen, a Fidesz tudja mit tenni ebben a helyzetben.**

– Magam is találkoztam ilyen véleményekkel. A Fidesz ugyanakkor nem egy sötét ló, hiszen voltunk már kormányon. Nyil-

„ Akkor szabad a pálya. Amit egy párt megtehetett, hogy egy illegitim módon kormányzó koalíciót jobb belátásra bírjunk, azt megtettük, következhettek a parlamenten kívüli alkotmányos eszközök.

vánvaló, hogy mivel a helyzet egyre rosszabb, így az általunk szükségesnek látott teendőket is ehhez kell igazítani, de a kis- és közepes vállalkozásokat segítő gazdaságpolitikától az egészségügyön a nemzetpolitikán át a családtámogatási rendszerig az alapvető értékek, szándékok nem változnak. Másrészt az általunk betervezett módosító indítványokból – például a költségvetési törvényhez benyújtott módosító javaslatainkból – is látszik, hogy mit tennénk másként, mint

ahogy a sajtótájékoztatókon, nyilatkozatainkban sem csupán azt mondjuk el, mi rossz, hanem azt is, hogy szerintünk milyen intézkedésekre lenne szükség. Fontos tehát valóban, hogy lássák, nemcsak beszélni tudunk, hanem cselekedni is tudnánk adott esetben. Azonnal megszüntetnénk az oktatásügyben, az egészségügyben, az államigazgatásban a dúlást és fosztogatást, s visszaterelnénk a folyamatokat az átalakulás azon útjára, amelyen 2002 előtt elindultunk. Az adósságcspadából pedig csak növekedésösztönző, vállalkozásbarát politikával lehet kitörni.

– **Az azonban tény, hogy akár 2008-ban, akár 2009-ben, akár 2010-ben kerülne a kormányra, sokkal nehezebb dolguk lenne, mint 1998-ban volt.**

– Ez sajnos egyértelmű. 1998-ban sok szempontból jobb állapotban lévő országot vettünk át az MSZP–SZDSZ-koalíciótól, mint amilyen helyzetben most vagyunk. Ez igaz gazdasági értelemben, de ami ennél fontosabb és szomorúbb, lelki értelemben is. 1998-tól, arról az alapról indulva, négyéves kormányzásunk alatt el tudtuk érni, hogy a 2002-es választáson nem az volt a kérdés, hogy ki vesz el kevesebbet az emberektől, hanem az, hogy ki ad többet. Emlékezhetünk, Medgyessy Péter, Kun-cze Gábor és a többi balliberális politikus is azt mondta, hogy az ország gazdasága annyira jó helyzetben van, hogy több pénzt lehetne adni az embereknek. Azóta megtört ez az optimizmus, aminek nagyon sok hátrányos következménye van. Hogy csak egy területet említsek, a népesedést: a mi kormányzásunk alatt sok család, amely korábban azért vállalt csak egy vagy két gyermeket, mert nem érezte biztosítottnak a jövőt, úgy döntött, vállalható még egy gyerek, mert az általunk bevezetett családtámogatási rendszer garantálja, hogy a gyermekeiknek nem kell majd nélkülözniük. Ez a helyzet azóta megváltozott. Nemcsak a gyermekvállalást gondolják meg jobban a házaspárok, de nagyon sok fiatal úgy tervez, hogy iskolai elvégzése után külföldön próbál boldogulni. Az őszi beszéd morális értelemben is megerősítette a törésvonalakat. Míg az ország egyik része a mai napig sem tud napirendre térni afelett, hogy szánt szándékkal félrevezették a hatalom megtartásának érdekében, a másik részről kiderült, hogy idomult a mostani morális helyzethez, s ez egyre inkább érződik nem csupán a politikai kultúrában – lásd a Heves megyei mandátumvásárlási botrányt –, hanem a köznapis érintkezés moráljában, az adózási fegyelemben, a közlekedési morálban, az osztálytermekben, az üzletekben, mindenütt. Minél előbb változásra van tehát szükség!

Bándy Péter